

Севлиево-Търново. Пратеницитѣ бѣха трѣгнали отъ разнитѣ мѣста въ различна посока и въ различно време, за да не ги усѣятъ турцитѣ. Настигнаха се при с. Бълванъ, гдето намѣриха сотнята на есаула Филарета Антоновъ, чиито донски казаки, като разбраха, че това е българска депутация отъ Севлиево, разпитаха я за положението въ града и околността и я пропуснаха. Привечеръ депутацията стигна на Марино поле. Тѣй като всички бѣха гладни, тѣ поискаха отъ войнишката чорба и братушкитѣ имъ дадоха съ радостъ. После ги заведоха при княза въ лозята, въ вилата на Сарафиди.

— Колко трѣбва да наброява противникътъ? попита Николай Николаевичъ.

— Нагоре отъ десетъ хиляди души, отвърна единогласно депутацията.

Главномандуващиятъ се позасмѣ и каза, че толкова войска тамъ не би могла да се побере, защото мѣстността не позволява, а и стратегическото положение въ тази минута налагало съвършено друго разположение на частитѣ.

— При васъ трѣбва да има най-много петстотинѣ души и то нередовна войска, каза великиятъ князь самоувѣренъ и разпреди да се яви при него поручикътъ отъ Владикавказкия конепъ казашки полкъ Верещагинъ. Поручикътъ, въ черкезка униформа, се представи незабавно и застана предъ великия князь мирно, очакващъ заповѣдта му. Въ присѣдствието на депутацията, Николай Николаевичъ заповѣда на Верещагина да приготви своя полускадронъ за пѣтъ и на другия день, въ нѣдѣля, още въ тъмни зори, да трѣгне за Севлиево, придруженъ отъ депутацията. По пѣтъ да се присѣдини къмъ сотнята на есаула Антоновъ и, като влѣзе въ негово подчинение, да се отправятъ за Севлиево. Тамъ да очистятъ околността отъ башибозука, да заематъ позиция и да чакатъ нова заповѣдъ.

Когато Верещагинъ стигна съ депутацията до с. Бълванъ, не намѣри тамъ Филарета Антоновъ, а завари около 15 души негови войници, които образуваха постъ на мѣстото на сотнята му. Войницитѣ известиха, че тѣхниятъ командиръ рано сутринта заминалъ за Севлиево, защото дошли други севлиевци и съ сълзи на очи молили за помощъ. За тамъ се отправи и Верещагинъ. Предъ Севлиево, гдето се намира сега лозето на Даскалчето, видѣха двама казаки на постъ. Тѣ казаха, че сѣ отъ войницитѣ на есаула Антонова. Командирътъ имъ билъ вече въ Севлиево. На западъ отъ града имало стѣлководие съ турцитѣ, но повече тѣ не знаеха. Презъ моста на Росица се виждаше Метѣвата улица, задрѣстена съ хора. Верещагинъ отправи далекогледа си нататкъ, но не разбра нищо. Една тѣлпа отъ мъже, жени и деца се движеше безъ цель и направление, не се доземаше нищо опредѣлено. Запитани, нѣкои казваха, че турцитѣ настѣпвали отъ